

Arrest

nr. 197 834 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y. E. A. (...), bent een Marokkaanse burger van Arabische origine. U bent een 31-jarige soennitische moslim en u spreekt als moedertaal Arabisch. U woonde vanaf uw geboorte tot uw vertrek in 2007 samen met uw familie in de stad Casablanca, waar u ook uw middelbare studies volgde.

In 2007 verliet u Marokko omwille van het feit dat u geen werk had. Bovendien bent u biseksueel. U vloog naar Tunesië waarna u over land en met hulp van een smokkelaar, via onder meer Turkije, Macedonië, Servië en Albanië Italië bereikte. Daar woonde u zes jaar lang tot 2014. U verkocht daar drugs waardoor u een gevangenisstraf van zes maanden opliep. Om geld te verdienen had u ook seks met vrouwen terwijl hun mannen toekeken en alles filmde. U acteerde ook in een pornofilm waarbij uw

gezicht onzichtbaar was. In Italië diende u een aanvraag in voor een verblijfsvergunning, die geweigerd werd gezien uw niet-blanco strafblad. U probeerde ook tegen betaling via een huwelijk met een vrouw verblijfspapieren te bemachtigen, hetgeen uiteindelijk ook niet lukte.

Omdat u in Italië geen toekomst meer zag ging u in 2014 naar Zwitserland waar u asiel aanvraag met een verzonnen politiek motief. Uw vingerafdrukken werden er genomen op 7 januari 2014. Al tijdens de periode van het onderzoek naar uw asielaanvraag kwam u er in contact met de politie, volgens u omwille van uw alcoholprobleem. U werd vervolgens teruggestuurd naar Italië waar u negentig dagen opgesloten bleef. Nadien werd u vrijgelaten. U begon terug hetzelfde werk doen, namelijk seks hebben tegen betaling. U vroeg ook in Italië asiel aan, opnieuw met een verzonnen politiek motief, hetgeen dan ook geweigerd werd. Uw vingerafdrukken werden er genomen op 26 september 2014.

In november 2014 kwam u uiteindelijk in België aan. Op 4 februari 2015 werd u wegens een winkeldiefstal aangehouden door de politie. U gaf als identiteit op A. S. (...), geboren op 26 januari 1986 met de Algerijnse nationaliteit. U probeerde tegen betaling verblijfspapieren te krijgen op basis van een huwelijk met een Portugese vrouw. Ondertussen vervalste u de identiteitsdocumenten van een Marokkaanse burger om zo door het leven te gaan.. Omwille van een ruzie met uw vriendin werd u op 19 oktober 2017 opgepakt door de politie waarbij werd vastgesteld dat u geen wettige verblijfspapieren had. U werd overgebracht naar het gesloten Centrum voor Illegalen te Merksplas. Tijdens uw eerste repatriëringspoging op 27 oktober 2017 toonde u verzet waardoor deze geannuleerd werd. Een tweede poging tot repatriëring werd gepland voor 13 november. Op 7 november 2017 diende u echter een asielaanvraag in waardoor deze geannuleerd werd.

U wilt niet terugkeren naar Marokko waar u moeilijk werk vindt en bovendien zou u daar slecht behandeld kunnen worden omwille van uw bisexualiteit.

Uw administratief dossier bevat een kopie van een Marokaans paspoort en identiteitskaart op naam van Y. E. A. (...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat er ernstig kan getwijfeld worden aan uw beweerde geaardheid.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat de laattijdigheid van uw asielaanvraag uw asielmotieven ernstig ondermijnt. Zo bent u sinds 2007, dus sinds tien jaar al in Europa. U woonde eerst zes jaar lang in Italië waar u in die periode geen asiel hebt aangevraagd. Daar deed u, pas in 2009 trouwens, louter een aanvraag voor een verblijfsstatuut dat dan geweigerd werd omwille van uw niet-blanco strafblad (CGVS p. 6). U ondernam ook een poging door een schijnhuwelijk met een Italiaanse vrouw verblijfsdocumenten krijgen, hetgeen ook niet lukte. In die zes jaar tijd in Italië vroeg u echter geen asiel aan, al was u zich toen er al van bewust dat u biseksueel was. In 2014 ging u naar Zwitserland en vroeg u voor de eerste keer asiel aan. U hebt daar echter een politiek verhaal verzonnen, aldus uw verklaringen, omdat u verlegen was. In de periode van onderzoek naar uw asielaanvraag kwam u bovendien in contact met de politie door uw alcoholprobleem (CGVS p. 7). Vervolgens werd u teruggestuurd naar Italië. Daar vroeg u dan toch asiel aan, maar opnieuw met een politiek motief. Uw asielaanvraag werd echter geweigerd (CGVS gehoorverslag p. 7-8). Daarna kwam u in november 2014 naar België. U vroeg geen asiel aan. U probeerde opnieuw door een schijnhuwelijk verblijfspapieren te krijgen, hetgeen uiteindelijk niet lukte (CGVS p. 3). Pas twee weken na uw opsluiting in het gesloten centrum voor illegalen en zes dagen voor uw tweede repatriëringspoging naar Marokko hebt u asiel aangevraagd in België (zie Bijlage 39bis). Gevraagd waarom u niet eerder asiel aanvraag, haalde u aan dat u van nature verlegen was en daarom niet durfde zeggen dat u biseksueel was. U wilde niet dat uw geaardheid geweten werd door andere Marokkanen. Zo zou u dan slecht behandeld kunnen worden. U had het idee dat u, mocht u zeggen dat u biseksueel was, een verblijfskaart van categorie C zou krijgen. Deze kaart zou enkel aan homoseksuelen gegeven worden. Andere Marokkanen zouden dan op deze manier kunnen ontdekken dat u een andere geaardheid hebt (CGVS p. 7-8).

Geen van deze redenen voor de bijzondere laattijdigheid van uw aanvraag is aanvaardbaar. Ten eerste is het niet geloofwaardig dat u dacht dat u door de categorie van uw verblijfskaart ontdekt zou kunnen worden door de anderen als biseksueel. U beschikte immers over voldoende juridische kennis zoals verder blijkt. U zou dus ook moeten weten dat er geen aparte verblijfskaarten bestaan voor homoseksuelen asielzoekers. Zo was u zich bewust van het feit dat u in Zwitserland een verblijfskaart type 1 kreeg en dat deze louter bedoeld was om de periode van onderzoek naar uw asielaanvraag te dekken. Eveneens wist u dat u in Italië maximum negentig dagen opgesloten mocht worden. Indien men in die periode uw nationaliteit niet kon vaststellen, moest u vrijgelaten worden, hetgeen ook het geval bleek (CGVS p. 7). Dat u dergelijke specifieke juridische kennis wel had maar desondanks hier dacht

herkend te zullen worden als biseksueel o.b.v. het type van uw verblijfskaart en daarom geen asielaanvraag durfde indienen is niet geloofwaardig. Gezien u over al deze kennis over andere verblijfsprocedures beschikte in Europa, zou u moeten weten dat u ook als biseksuele vluchteling dezelfde verblijfskaart zou krijgen. Indien u zich daar toch zorgen over maakte had u bovendien toegang tot juridische hulp. Als dit uw enige bezorgdheid was om geen asiel aan te vragen, had u dit ook kunnen bespreken met een advocaat of met onafhankelijke organisaties die asielzoekers helpen. Bovendien, als dit uw enige bezorgdheid was, had u ook nog andere manieren kunnen zoeken om uw verblijfskaart toch verborgen te houden voor andere Marokkanen. Iemand die een degelijke vrees voor vervolging in zijn land van herkomst koestert, zou toch een andere manier kunnen bedenken om dergelijke probleemsituaties te vermijden. Men kan verwachten dat uw vrees voor vervolging t.o.v. uw land van nationaliteit immers zwaarder zou doorwegen dan uw vrees slecht behandeld te zullen worden door uw Marokkaanse vrienden in België of Europa.

Ten tweede is het ook niet geloofwaardig dat u niet eerder durfde te zeggen aan de asielautoriteiten dat u biseksueel was omdat u verlegen bent. Het is immers helemaal niet aannemelijk dat u een verlegen karakter hebt. U acteerde naar eigen zeggen immers in Italië in pornofilms tegen betaling (CGVS p. 6). Ook tegen betaling had u seks met vrouwen terwijl hun mannen meekeken en dit filmde. U durfde ook naar openbare plaatsen gaan waar homoseksuelen en transgenders samenkamen om tegen betaling seks met hen te hebben. U verkocht illegale drugs en werd hierdoor zelfs opgesloten. Na uw vrijlating nam u terug contact op met uw oude klanten om dan terug in de pornosector te gaan werken (CGVS p. 7). Verder vervalste u identiteitsdocumenten van een landgenoot en ging u zo door het leven in België. U gaf hier ook bij controles door de politie een andere identiteit en nationaliteit op (zie administratief dossier). U ondernam ook verschillende pogingen om door een schijnhuwelijk een verblijfsvergunning te bemachtigen (CGVS p. 8). Uw bedoeling was ook niet om asiel aan te vragen, zo verklaarde u. Dergelijk gedrag getuigt niet van een verlegen karakter. Ze zijn bovendien ook niet verenigbaar met uw verklaarde vrees. Uw excuus voor uw laattijdige asielaanvraag is dan ook niet aanvaardbaar. Dit zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven danig op de helling.

Bovendien is het merkwaardig dat u uw seksuele geaardheid als een secundair asielmotief aanhaalde. Zowel tijdens uw gehoor door het CGVS als op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de voornaamste reden waarom u Marokko verlaten had de economische situatie was (zie Vragenlijst vraag 5). U had toen immers geen werk. U wilde geld verdienen en uw moeder naar Mekka sturen. Daarna voegde u eraan toe dat u niet terug kan naar Marokko omwille van uw seksuele geaardheid, zijde het feit dat u zich ook aangetrokken voelt tot mannen (CGVS p. 9, p. 5). Dat u de economische situatie in Marokko prioritair aanhaalt als uw vrees bij terugkeer terwijl uw biseksualiteit slechts een secundair motief betreft, relativeert verder de geloofwaardigheid van uw seksuele geaardheid en de mate van uw vrees bij terugkeer.

Naast het bovenstaande kon er aan de hand van uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor door het CGVS vastgesteld worden dat er geen geloof wordt gehecht aan uw beweerde biseksuele geaardheid. Zo werd vastgesteld dat biseksualiteit voor u louter een seksuele handeling betreft die u vooral deed voor het geld, en geenszins een affectief aspect draagt.

U ontdekte als 16 à 17-jarige dat u zich ook tot mannen aangetrokken kon voelen. U keek naar porno van alle soorten; heteroseksuele, lesbische, transgender en homoseksuele. Echter het louter kijken naar verschillende soorten porno wil nog niet zeggen dat u een biseksuele geaardheid bezit. Op school was er een jongen die op een meisje leek en die aangaf dat hij interesse in u had. Met hem ging u naar het toilet waarbij er orale seks plaatsvond. Gevraagd wat u hierna voelde, beschreef u het gevoel als 'raar'. U hebt dan ontdekt dat u hetzelfde gevoel heeft voor mannen als voor vrouwen. U hebt met hem nog een paar keer seks gehad. Gevraagd of u met hem een relatie had, antwoordde u dat u alles deed met hem wat een man met een vrouw kon doen. Gevraagd naar verduidelijking, herhaalde u louter hetzelfde. Gevraagd of u bedoelde dat u seks met hem had, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of jullie samen nog andere dingen deden behalve seks, antwoordde u negatief. Gevraagd wat u voor hem voelde, antwoordde u op de vlakte dat het "hetzelfde gevoel was dat u had voor een vrouw". Hij was een 'vriend', een 'bijzondere persoon' voor u. U was blij om hem te zien (CGVS p. 9-10). Deze beschrijving van iets wat voor u een grote impact moet hebben gehad, gezien het taboe er bestaat in de Marokkaanse maatschappij op seksuele relaties tussen mannen, kan alleszins niet diepgaand genoemd worden. Uw verdere relaties werden ook getypeerd door dit patroon. U verklaarde u dat u met een Belgische Italiaan, twee Marokkanen en met een transgender 'relaties' had. Deze relaties bleken ook ontmoetingen te zijn waarbij de mannen met wie u zogezegd 'een relatie' had vrouwelijke kleren aandeden en u seks met hen had. Ze waren immers travestieten. Met de Belgisch-Italiaanse man hebt u ook vier à vijf keer seks gehad.

Gevraagd of u niet wilde trouwen met een man, gezien u reeds verschillende mislukte pogingen deed met vrouwen, antwoordde u dat u "de echte mannen niet bent tegengekomen". Uw relaties met mannen

tot nu toe gingen enkel om plezier, gewoon voor seks en voor een of twee weken, stelde u (CGVS p. 10-11).

Zoals het duidelijk naar voren komt, ontbreekt een affectief aspect aan uw gevoelens en relaties met mannen. Louter seks hebben met mannen (dan ook meestal tegen betaling) maakt van u geen biseksueel. U werd ook enkel verliefd op vrouwen en wilde enkel met vrouwen trouwen, zo stelde u. Zo had u seks met iemand genaamd M. (...) in Marokko omdat hij op een vrouw leek. U was ook verliefd op een transgender omdat ze een vrouw was. Ze was namelijk van geslacht veranderd, van man naar vrouw. U had seks met andere mannen waarbij ze vrouwelijke kleren aandeden, wat u opwond. Gevraagd of u ooit verliefd was op iemand antwoordde u dat u in Marokko verliefd werd op een meisje dat nu getrouwd zou zijn (CGVS p. 8). Voor de rest had u enkel relaties met vrouwen. U woonde hier samen met uw vorige vriendin. Momenteel bent u ook samen met een vrouw die u in 2015 leerde kennen in Brussel, gezien uw opsluiting hebt u momenteel enkel telefonisch contact met haar.

Dat u enkel verliefdheidsgevoelens koestert voor vrouwen maar tegelijk plezier heeft van seks met verschillende genders waaronder mannen en travestieten maakt van u geen biseksueel.

Los van de geloofwaardigheid van uw geaardheid, zijn er hoe dan ook geen elementen die aantonen dat u bij terugkeer naar uw land van nationaliteit een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt op basis van uw seksuele ervaringen met mannen en transgenders tot nu toe. Uw verklaringen dat u daar als biseksueel slecht behandeld kan worden is louter hypothetisch van aard. U bent hierdoor nooit in de problemen geraakt in Marokko. Enkel uw moeder weet van uw geaardheid zo stelde (CGVS p. 11). Dat uw moeder u vijftien jaar geleden naar porno zag kijken en u daarom buitenshuis heeft gezet gedurende drie à vier dagen maakt geen zwaarwichtige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uit. Ze nam u telkens weer in huis en zei dat het oké was (CGVS p. 11). U hebt ook nog steeds een dichte band en nauwe contact met uw moeder. Buiten uw moeder is niemand anders van uw familie op de hoogte van dit incident. Geconfronteerd hiermee begon u verder te redeneren. Zo zou deze M. (...), de jongen met wie u vijftien jaar geleden uw eerste keer seks had, ook op de hoogte zijn van uw geaardheid. U hebt echter sinds vijftien jaar geen contact meer met deze persoon. U woonde nadat u seks hem heeft gehad, ook nog vier à vijf jaar probleemloos in Marokko, waarna u het land verliet. In die periode, en ook nadat u deze relatie stopzette, heeft hij u niet lastiggevallen. Bovendien zou hij er geen baat bij hebben u te beschuldigen, gezien hij ook betrokken was bij die seksuele handeling en door het mee te delen met anderen ook in een moeilijke situatie terecht zou kunnen komen. Indien hij de intentie had om deze ervaring te delen met anderen had hij voldoende tijd, namelijk vijftien jaar, om dit te verwezenlijken. Tot nu toe is dit nog niet gebeurd. Mocht dit het geval zijn, zou u dit waarschijnlijk al gehoord hebben via uw familieleden met wie u nog regelmatig contact heeft, in casu blijkt dit niet het geval.

Zo dient te worden geconcludeerd dat de door u omschreven seksuele handelingen met mannen geenszins als biseksualiteit beschouwd kunnen worden. Bovendien slaagde u er niet in om elementen aan te halen die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Marokko zouden aantonen. Daarnaast is de reden voor uw vertrek uit Marokko, het feit dat u er geen werk vond, geen element dat een band heeft met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Aldus bestaat het vermoeden dat u enkel om economische redenen Marokko verlaten heeft.

Als gevolg van de bovenstaande vaststellingen kan noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan u worden toegekend.

De documenten in uw administratief dossier, namelijk uw paspoort en identiteitskaart, bewijzen enkel uw nationaliteit en identiteit, hetgeen hier niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan haar vrees omwille van haar biseksuele geaardheid en dit omwille van volgende redenen.

Wat betreft de vastgestelde laattijdigheid van haar asielaanvraag, wijst verzoekende partij erop dat een biseksuele geaardheid een groot taboe is in Marokko en dat zij dan ook niet gemakkelijk over haar geaardheid praat. Ook in de verschillende Europese landen waar zij verbleef, kwam zij in aanraking met mensen van haar cultuur die afkerend stonden ten aanzien van niet-heteroseksuele personen. Hierdoor durfde zij nooit over haar geaardheid te praten en vroeg zij asiel aan om (verzonnen) politieke redenen. Voorts meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte stelt dat een affectieve band met de mannen waarmee zij relaties had zou ontbreken. Omdat zij wist dat een relatie met een man nooit aanvaard zou worden, liet zij het zichzelf evenwel niet toe haar gevoelens verder te ontwikkelen.

Ten slotte betwist verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen dat zij als biseksueel slecht behandeld kan worden in Marokko louter hypothetisch van aard zijn. Immers, het gegeven dat zij tot op heden niet in de problemen is gekomen omwille van haar geaardheid, betekent niet dat dit niet het geval zal zijn bij een terugkeer naar Marokko. Verzoekende partij wijst erop dat in Marokko homoseksuele handelingen verboden zijn.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Wat betreft de vastgestelde laattijdigheid van haar asielaanvraag, die verzoekende partij tracht te vergoelijken door te verwijzen naar het taboe op biseksualiteit binnen de Marokkaanse cultuur waardoor zij hierover niet durfde spreken, wijst de Raad vooreerst op het vertrouwelijk karakter van de asielprocedure. Verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor weliswaar aan dat zij het idee had dat, mocht zij zeggen dat zij biseksueel was, een verblijfskaart van categorie C zou krijgen en dat deze kaart enkel aan homoseksuelen gegeven wordt waardoor andere Marokkanen op deze manier zouden kunnen ontdekken dat zij een andere geaardheid heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/12/2017, p. 7), doch wordt in dit verband in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij zou hebben gedacht dat zij door de categorie van haar verblijfskaart ontdekt zou kunnen worden door de anderen als biseksueel nu uit haar verklaringen blijkt dat zij over voldoende juridische kennis beschikt. In verband met de verklaring van verzoekende partij dat zij te verlegen was om over haar geaardheid te spreken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/12/2017, p. 7-8), worden in de bestreden beslissing dan weer verschillende vaststellingen gedaan waaruit blijkt dat verzoekende partij geenszins een verlegen karakter heeft waardoor deze uitleg evenmin haar laattijdige asielaanvraag kan vergoelijken. Met de loutere herhaling dat zij hierover niet durfde te spreken, weerlegt verzoekende partij dan ook op geen enkele manier *in concreto* de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing.

Verder duidt de Raad nog op de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij de economische situatie in Marokko prioritair aanhaalt als haar vrees bij terugkeer terwijl haar biseksualiteit slechts een secundair motief betreft, hetgeen verder de geloofwaardigheid van haar seksuele geaardheid en de mate van haar vrees bij terugkeer relativeert. Door verzoekende partij worden geen concrete argumenten bijgebracht ter weerlegging van desbetreffende vaststelling waardoor deze onverminderd overeind blijft.

Voorts is de Raad van oordeel dat de opmerking van verzoekende partij dat zij zichzelf niet toeliet om haar gevoelens voor de mannen waarmee zij relaties had verder te laten ontwikkelen een *post-factum* verklaring betreft teneinde alsnog haar voorgehouden biseksuele geaardheid aannemelijk te maken. Uit haar verklaringen tijdens haar gehoor blijkt immers duidelijk dat zij enkel verliefdheidsgevoelens koestert voor vrouwen en niet voor mannen. Dienaangaande worden in de bestreden beslissing immers volgende terechte opmerkingen gemaakt: *“U ontdekte als 16 à 17-jarige dat u zich ook tot mannen aangetrokken kon voelen. U keek naar porno van alle soorten; heteroseksuele, lesbische, transgender en homoseksuele. Echter het louter kijken naar verschillende soorten porno wil nog niet zeggen dat u een biseksuele geaardheid bezit. Op school was er een jongen die op een meisje leek en die aangaf dat hij interesse in u had. Met hem ging u naar het toilet waarbij er orale seks plaatsvond. Gevraagd wat u hierna voelde, beschreef u het gevoel als ‘raar’. U hebt dan ontdekt dat u hetzelfde gevoel heeft voor mannen als voor vrouwen. U hebt met hem nog een paar keer seks gehad. Gevraagd of u met hem een relatie had, antwoordde u dat u alles deed met hem wat een man met een vrouw kon doen. Gevraagd naar verduidelijking, herhaalde u louter hetzelfde. Gevraagd of u bedoelde dat u seks met hem had, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of jullie samen nog andere dingen deden behalve seks, antwoordde u negatief. Gevraagd wat u voor hem voelde, antwoordde u op de vlakte dat het ‘hetzelfde gevoel was dat u had voor een vrouw’. Hij was een ‘vriend’, een ‘bijzondere persoon’ voor u. U was blij om hem te zien (CGVS p. 9-10). Deze beschrijving van iets wat voor u een grote impact moet hebben gehad, gezien het taboe er bestaat in de Marokkaanse maatschappij op seksuele relaties tussen mannen, kan alleszins niet diepgaand genoemd worden. Uw verdere relaties werden ook getypeerd door dit patroon. U verklaarde u dat u met een Belgische Italiaan, twee Marokkanen en met een transgender ‘relaties’ had. Deze relaties bleken ook ontmoetingen te zijn waarbij de mannen met wie u zogezegd ‘een relatie’ had vrouwelijke kleren aandeden en u seks met hen had. Ze waren immers travestieten. Met de Belgisch-Italiaanse man hebt u ook vier à vijf keer seks gehad. Gevraagd of u niet wilde trouwen met een man, gezien u reeds verschillende mislukte pogingen deed met vrouwen, antwoordde u dat u “de echte mannen niet bent tegengekomen”. Uw relaties met mannen tot nu toe gingen enkel om plezier, gewoon voor seks en voor een of twee weken, stelde u (CGVS p. 10-11). Zoals het duidelijk naar voren komt, ontbreekt een affectief aspect aan uw gevoelens en relaties met mannen. Louter seks hebben met mannen (dan ook meestal tegen betaling) maakt van u geen biseksueel. U werd ook enkel verliefd op vrouwen en wilde enkel met vrouwen trouwen, zo stelde u. Zo had u seks met iemand genaamd M. (...) in Marokko omdat hij op een vrouw leek. U was ook verliefd op een transgender omdat ze een vrouw was. Ze was namelijk van geslacht veranderd, van man naar vrouw. U had seks met andere mannen waarbij ze vrouwelijke kleren aandeden, wat u opwond. Gevraagd of u ooit verliefd was op iemand antwoordde u dat u in Marokko verliefd werd op een meisje dat nu getrouwd zou zijn (CGVS p. 8). Voor de rest had u enkel relaties met vrouwen. U woonde hier samen met uw vorige vriendin. Momenteel bent u ook samen met een vrouw die u in 2015 leerde kennen in Brussel, gezien uw opsluiting hebt u momenteel enkel telefonisch contact met haar. Dat u enkel verliefdheidsgevoelens koestert voor vrouwen maar tegelijk plezier heeft van seks met verschillende genders waaronder mannen en travestieten maakt van u geen biseksueel.”* Door verwerende partij wordt dan ook terecht besloten dat biseksualiteit voor verzoekende partij louter een seksuele handeling betreft die zij vooral deed voor het geld, en geenszins een affectief aspect draagt. Dat zij wel degelijk verliefdheidsgevoelens koestert voor mannen doch deze onderdrukte, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift, blijkt nergens uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

Daarenboven treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat, los van de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden geaardheid, er hoe dan ook geen elementen zijn die aantonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van nationaliteit een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt op basis van haar seksuele ervaringen met mannen en transgenders tot nu toe. Immers zijn haar verklaringen dat zij daar als biseksueel slecht behandeld kan worden louter hypothetisch van aard nu zij enerzijds in het verleden hierdoor nooit in de problemen is geraakt in Marokko en zij anderzijds geen enkele concrete aanwijzing heeft dat zij bij een terugkeer naar Marokko omwille hiervan problemen zal kennen. De loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat homoseksuele handelingen verboden zijn in Marokko volstaat geenszins om aan te tonen dat

verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.4. Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de reden voor het vertrek van verzoekende partij uit Marokko, het feit dat zij er geen werk vond, geen element betreft dat een band heeft met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin loopt dit op zich op tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het gesloten centrum Merksplas d.d. 4 december 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat de asielmotieven van verzoekende partij ongeloofwaardig zijn, inclusief haar voorgehouden seksuele geaardheid, dan wel niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of van aard zijn dat zij op zich oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT